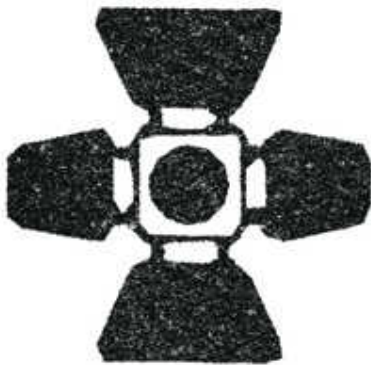

Zoals Richard III al tijdens de maaltijd, geserveerd op het podium, zegt: we moeten genieten van dit legendarische stuk. Dat doen we.

Roland Haufe als Richard III.

Foto Sanne Peper

Haufe gaat als Richard III van charmant en bestudeerd bescheiden naar berekenend en vilein tot doorgedraaid.

KARIN VERAART

Richard III

Theater

Van William Shakespeare door Toneelgroep Oostpool. bewerking en regie: Joeri Vos. Compositie: Bastiaan Woltjer. Kok: Sjim Hendrix. Stadstheater Arnhem, 26/9. Tournée t/m 17/10

Het begint allemaal gezellig. Op het toneel van Stadstheater Arnhem staan lange tafels, in het

keukengedeelte daarachter heerst bedrijvigheid, een vijftigtal gasten laat zich het gebodene smaken. Nu gebeurt het wel vaker dat theatergezelschappen een maaltijd aanbieden bij een voorstelling, maar hier, bij Toneelgroep Oostpool, loopt het net even anders.

Terwijl de zaal volstroomt, vangt het aan. Vooraan links op het toneel zit Richard III. In een korte toespraak richt hij zich afwisselend tot zijn disgenoten en de mensen in de zaal. Dat wat we gaan zien, zou hij zo nodig kort kunnen samenvatten, zegt hij. Maar er is voor gekozen het werk van Shakespeare over de gehele avond uit te spelen en het publiek te laten genieten van dit legendarische stuk.

En genieten zullen we van deze rijke encensering van Joeri Vos (1981), die zich met deze productie (hij deed ook de bewerking) definitief bewijst als getalenteerd regisseur. Met dat de gasten van tafel opstaan en zich begeven naar een tribune aan de zijkant van het podium (men kan zich bij het theater opgeven voor een dergelijke plaats), is het met feest en vrede gedaan. Tafelkleden veranderen in druipende lijfzakken, Richard slaat aan het complotteren, verleiden en vermoorden. En wat doet hij dat mooi, acteur Roland Haufe: charmant en bestudeerd bescheiden in het begin, berekenend en vileiner gaandeweg en behoorlijk doorgedraaid aan het eind.

Vos, sinds 2013 deel van het artistiek team van Oostpool, werkt hier met een gemêleerde groep van bekendere spelers (Romana Vrede als Moeder, Pauline Greidanus als Margareth, David Lucieer als Buckingham) en priller talent als Rozanne de Bont, Maud Dolsma en

Ruta van Hoof. Ieder komt steeds goed tot zijn of haar recht. Tegelijk maakt de muziek van Bastiaan Woltjer op speelse wijze wezenlijk deel uit van de voorstelling, waarbij de acteurs zich niet onbetuigd laten, de instrumenten soms een eigen rol spelen en de sfeer verglijdt van een intiem barokconcertje naar een stampend rockfestijn.

Het is dynamisch, met een opeenvolging van mooie vondsten, en tegelijk zeer strak qua mise-en-scène; de chaos in het hoofd en aan het hof van Richard wordt voelbaar, maar ook is er steeds plaats voor een relativerend of verstild moment, waarin Richard misschien hunkert naar wat moederliefde, Anne zich angstig waagt aan een dansje en Margareth verder plukt aan haar gans. Dit alles uitmondend in een slagveld, waarop Richard een heftige (doods-)strijd voert, die zelden zo deerniswekkend werd verbeeld.

Karin Veraart